

Evanghelia după Luca (2) - Stanley Bruce Anstey

Capitolul 2

Nașterea Domnului Isus Hristos (Luca 2.1-39)

Nu este fără motiv faptul că acest capitol, care relatează despre nașterea lui Hristos, începe cu cuvintele „Dar a fost că ...”, deoarece circumstanțele din jurul acestui mare eveniment stau mărturie pentru faptul că Dumnezeu determină cursul istoriei lumii. Lucrurile se întâmplă în această lume pentru că Dumnezeu, „care lucrează toate după sfatul voii Sale” (Efeseni 1.11), le rânduieste în culise prin providența Sa divină pentru a le duce la îndeplinire (Iov 42.2; Proverbele 16.33). Acest pasaj arată că Dumnezeu îi folosește pe oamenii acestei lumi, fără ca aceștia să știe, pentru a-Și realiza planurile (Proverbele 21.1).

Locul unde Se va naște Hristos (versetele 1-7)

Venise „împlinirea timpului” pentru ca Dumnezeu să-L trimită pe Fiul Său în lume (Galateni 4.4). Cu șapte sute de ani înainte, Dumnezeu profetise prin Mica, că locul în care Hristos va veni în lume va fi Betleemul (Mica 5.2; Matei 2.4-6). Există problema, că Iosif și Maria locuiau în Nazaret, o cetate aflată la aproximativ 120 de kilometri distanță de Betleem. Totuși, această situație incomodă nu a fost o problemă pentru Dumnezeu. El pur și simplu a aranjat circumstanțele astfel încât Iosif și Maria să fie în Betleem exact în momentul în care S-a născut Copilul și astfel profetia s-a împlinit.

Luca 2:1-7: Dar a fost că, în zilele acelea, a ieșit un decret de la Cezar August, ca să se facă un recensământ pe tot pământul locuit. Recensământul acesta s-a făcut prima dată pe când era Quirinius guvernator al Siriei. Și toți se duceau ca să fie înscriși, fiecare în cetatea lui; și s-a suit și Iosif din Galileea, din cetatea Nazaret, spre Iudeea, în cetatea lui David, care se numește Betleem, pentru că el era din casa și din familia lui David, ca să se înscrie împreună cu Maria, care era logodită cu el, ea fiind însărcinată. Și a fost că, pe când erau ei acolo, s-au împlinit zilele ca ea să nască; și L-a născut pe Fiul ei cel întâi-născut și L-a înfășat în scutece și L-a culcat în iesle, pentru că nu era loc pentru ei în han.

Aceasta ne arată că, deși oamenii își fac propriile planuri, în realitate acestea sunt subordonate planurilor lui Dumnezeu (Plângerile lui Ieremia 3.37). Luca face aluzie la faptul că decretul împăratului nu a fost pus în aplicare imediat, ci a fost amânat până când Quirinius a fost guvernator al Siriei. Cu toate acestea, această turnură a evenimentelor nu a fost o problemă pentru Cel care domnește peste univers.

După ce Domnul nostru S-a născut, L-au așezat în grajd „într-o iesle” (o troacă), care servea drept leagăn. Unii spun (în mod eronat) că Domnul S-ar fi născut într-o iesle, dar Scriptura nu spune asta. El S-a născut într-un grajd¹ și apoi a fost culcat într-o iesle. Luca explică de ce S-a născut Domnul într-un grajd: „pentru că nu era loc pentru ei în han”. Cu regret, acesta era un semn prezis al modului în care Îl vor primi iudeii: ei nu-L vor primi (Ioan 1.11). J.N. Darby rezumă viața Domnului după cum urmează:

---

¹ Nota editorului: Biblia nu spune explicit că Isus a fost născut într-un grajd; spune doar că Isus a fost culcat într-o iesle. A se vedea și Isaia 1.3 în legătură cu Luca 2.7.

El a început într-o iesle și a sfârșit la cruce, iar pe drum nu a avut unde să-Și odihnească capul [Matei 8.20; Luca 9.58]².

Când se va naște Hristos

Scrierile Vechiului Testament ne spun nu numai *unde* se va naște Domnul, ci și *când*. Aceasta devine clar atunci când punem în legătură Daniel 9.26 cu Psalmul 90.10 și Psalmul 102.24. Profeția lui Daniel referitoare la cele șaptezeci de săptămâni (Daniel 9.24-27) *nu* vorbește despre nașterea Domnului, ci despre moartea Sa; iar dacă mergem înapoi de la data morții Sale, putem calcula momentul aproximativ al nașterii Sale. Pentru aceasta, se ia jumătate din durata normală de viață a unei persoane de „șaptezeci de ani” (Psalmul 90.10) - pentru că viața Domnului s-ar fi încheiat „la jumătate” din zilele Sale (Psalmul 102.25) - și o scădem din data morții Domnului. Aceasta ar fi aproximativ treizeci și cinci de ani. (De fapt, El a murit în al treizeci și patrulea an).

Nu este dificil să determinăm data morții Domnului. În Daniel 9.25 se spune că cele șaptezeci de săptămâni au început cu „ieșirea cuvântului” împăratului Artaxerxe de a reconstrui Ierusalimul. Aceasta a avut loc în anul 455 î.Hr. și este consemnat în Neemia 2.³ Profeția lui Daniel afirmă că Mesia va fi „nimicit” după 69 de săptămâni-an (483 de ani) (Daniel 9.26). Aceasta ar fi avut loc în anul 29 d.Hr. (dacă adăugăm un an pentru a alinia epocile înainte de Hristos cu cele după Hristos în anul 0). De aici, numărăm înapoi aproximativ treizeci și patru până la treizeci și cinci de ani și ajungem la data nașterii Domnului în anul 5 î.Hr.⁴

S-a născut Domnul cu adevărat în ziua de Crăciun?

Majoritatea oamenilor presupun că Domnul S-a născut pe 25 decembrie și sărbătoresc această zi ca fiind ziua Sa de naștere. Deși Sfânta Scriptură nu ne spune ziua exactă a nașterii Sale, ea indică în *trei* locuri din Noul Testament că ea a fost undeva între ultimele zile ale lunii septembrie și primele zile ale lunii octombrie:

- Luca 2.8: Păstorii erau la câmp cu turmele lor în momentul nașterii Domnului. Prin urmare, nu poate să fi fost iarnă, pentru că atunci oile lor ar fi fost în țărcurile lor. Compară cu Cântarea Cântărilor 2.11.
- Luca 1.24,36: Maria a rămas însărcinată când Elisabeta era în luna a șasea de sarcină. Știm aceasta deoarece, după conversația cu îngerul, Maria a mers imediat la casa Elisabetei și, când a ajuns acolo, Elisabeta a declarat (cu puterea Duhului Sfânt) că Maria avea „rodul” în pântece în acel moment (Luca 1.39-42). De asemenea, știm că Elisabeta a rămas însărcinată la scurt timp după sfârșitul celui de-al optulea sorț („Abiia”; 1 Cronici 24.10) al slujbei preoțești (Luca 1.5,23,24), care ar fi conform celei de-a noua săptămână din calendarul ebraic. Adăugăm o săptămână în plus aici din cauza naturii speciale a săptămânii Paștelui. Talmudul afirmă că primul sorț a început în prima săptămână a calendarului ebraic, iar când a sosit a treia săptămână (săptămâna Paștelui), toți preoții au slujit, din cauza muncii suplimentare care a rezultat din prezența întregului popor (Deuteronomul 16.16). Prin aceasta serviciul normal al preoților din sorțul al treilea a fost deplasat în săptămâna a patra, iar acest lucru, la rândul său, a modificat

---

² J.N. Darby, *Synopsis of the Book of the Bible, Matthew – John*, Vol. 3, London (Morrish), pag. 273.

³ Cuvânt-cheie „Seventy Weeks of Daniel” în *A New and Concise Bible Dictionary*, vol. 2, London (Morrish) 1897, pag. 708. Online: www.brethrenarchive.org.

⁴ A se vedea prefața la traducerea Darby, Tabelul cronologic, pag. xxviii.

fiecare sorț următor. Aceasta înseamnă că Zaharia, care aparținea sortului al optulea, a slujit în săptămâna a noua a anului. Conform calendarului nostru, aceasta ar fi sfârșitul lunii iunie până la începutul lunii iulie. Elisabeta îl va naște pe fiul ei Ioan nouă luni mai târziu, adică la sfârșitul lunii martie sau începutul lunii aprilie a anului următor. Deoarece Maria a rămas însărcinată la șase luni după Elisabeta, ea l-ar fi născut pe Isus la șase luni după nașterea lui Ioan, adică la sfârșitul lui septembrie sau începutul lui octombrie.

- Luca 3.23: Domnul Și-a început lucrarea publică când avea „treizeci de ani”. În general, toți învățătorii Bibliei acceptă că durata slujbei Sale a fost de trei ani și jumătate, încheindu-se cu moartea Sa în momentul Paștelui.⁵ Aceasta poate fi calculat numărând cele patru Paști din Evanghelia după Ioan, la care Domnul a participat după ce a început slujba Sa publică: (1) Ioan 2.13,23; (2) Ioan 51; (3) Ioan 6.4; (4) Ioan 11.55; 12.1; 18.28. Aceasta acoperă trei ani întregi.

Apoi, trebuie să luăm în considerare tot ce s-a întâmplat înainte de Ioan 2.13, care reprezintă cealaltă jumătate de an. Aceasta include călătoria Sa din Galileea la Bethabara/Beth-Abara [Betania] pentru a fi botezat; întoarcerea Sa în Galileea (Ioan 1.19-51); fuga Sa în pustiu, unde a fost ispitit timp de patruzeci de zile (Luca 4.1-13); apariția Sa la nunta din Cana (Ioan 2.1-11) și șederea cu familia Sa în Capernaum (Ioan 2.12) etc. Conform acestora, Domnul a trăit treizeci și trei de ani și jumătate. Dacă ziua morții Sale a fost la Paștele din primăvară, data nașterii Sale ar trebui să fie la începutul toamnei, adică cu aproximativ treizeci și trei de ani și jumătate mai devreme.

„Gloria in Excelsis” a îngerilor (versetele 9-20)

Dumnezeu Îl trimisese pe Fiul său în lume, „Mântuitorul”, care este „Hristos Domnul” (Luca 2.11). Poporul Său ar fi trebuit să recunoască „semnele timpurilor” (Matei 16.3) și ziua „cercetării” sale (Luca 1.78; 19.44) și să se pregătească pentru aceasta. Dar oamenii mari din Ierusalim (Irod, preoții de seamă, cărturarii și bătrânii) nu știau nimic despre acest eveniment extraordinar și au trebuit să fie informați de înțelepții păgâni din Orient (Matei 2.1-10)! Inutil să spun că nu a existat niciun comitet de primire printre liderii religioși, care să-L aștepte pe Domnul.

Luca 2.8-12: Și în ținutul acela erau păstori, stând în câmp și făcând de strajă, noaptea, la turma lor. Și, iată, un înger al Domnului a stat deodată lângă ei și gloria Domnului a strălucit împrejurul lor și ei s-au temut cu mare teamă. Și îngerul le-a spus: „Nu vă temeți; pentru că, iată, vă aduc o veste bună, de mare bucurie, care va fi pentru tot poporul; pentru că astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos Domnul. Și acesta vă este semnul: veți găsi un Prunc înfășat în scutece și culcat în iesle.

Însă, Dumnezeu nu a vrut ca acest mare eveniment să aibă loc fără ca rămășița poporului Său, care Îl aștepta cu credință pe Mântuitorul, să știe despre El. Din acest motiv, „un înger al Domnului” s-a dus la „păstorii” care stăteau „în câmp și făcând de strajă, noaptea, la turma lor” pentru „a le aduce o veste bună”. Îngerul ar fi putut merge la Ierusalim pentru a-i anunța pe conducătorii poporului ce se întâmplase, dar întrucât aceștia erau pioși doar în aparență - Îl onorau pe Dumnezeu cu buzele, dar inimile lor erau departe de El (Matei 15.8) - au fost ignorați.

⁵ Cuvânt-cheie „Jesus, The Lord” în *A New and Concise Bible Dictionary*, vol. 1, Londra (Morrish) 1897, pag. 424. Online: www.brethrenarchive.org.

Privilegiul a fost acordat păstorilor smeriți, care făceau parte dintre cei mai săraci, dar erau oameni credincioși.

Mesajul îngerului era destinat „pentru tot poporul” lui Israel. Observă: Îngerul *nu a spus*: „*Nouă ni s-a născut astăzi în cetatea lui David un Mântuitor*”, ci: „*Vouă vi s-a născut astăzi în cetatea lui David un Mântuitor*”. Motivul pentru aceasta este că mântuirea nu este destinată îngerilor (aleși) - nu pentru că lui Dumnezeu nu Îi pasă de ei, ci pentru că ei nu au nevoie de mântuire. Ei nu au păcătuit și, prin urmare, nu au nevoie de un Mântuitor. Fiii lui Adam căzut sunt cei care au nevoie de acest har.

*Îngerii văd cu uimire,
Cum din al lui Isus sânge harul curge.
Însă al lui efect de curățire
Numai spre om, ca fluviu se răsfânge.*⁶

„Marea bucurie” se concentra pe faptul că Salvatorul venise. Poporul a avut legiuitorul și profeții, dar acum Îl avea pe Mântuitorul! Păstorii nu au cerut un „semn”, dar li s-a dat unul. Totuși, a trebuit să meargă la Betleem pentru a-L vedea. F.B. Hole spune:

Nimeni nu ar fi putut prevedea semnul acestui eveniment miraculos. Oamenii s-ar fi așteptat să vadă un puternic erou de război, îmbrăcat splendid și așezat pe un tron. Dar semnul a fost un Copil înfășurat în scutece și culcat într-o iesle.⁷

Prin urmare, Mântuitorul a venit în această lume în cele mai simple circumstanțe.

Luca 2.13,14: Și deodată a fost împreună cu îngerul o mulțime de oștire cerească, laudând pe Dumnezeu și spunând: „Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte și pe pământ pace, în oameni bună plăcere!”

Mesajul îngerului a fost urmat imediat de lauda spontană a „oștirii cerești” de îngeri care „spuneau” (nu cântau): „Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte și pe pământ pace, în oameni bună plăcere!”. Această cântare de laudă se numește *Gloria in Excelsis* în latină. În paisprezece cuvinte scurte, îngerii explică întreaga intenție a lui Dumnezeu cu privire la Împărăția care urma să fie stabilită prin Copilul aflat în scutece: Dumnezeu va fi glorificat în cer și pe pământ - unde nu au existat decât conflicte și războaie de-a lungul istoriei - va fi „pace”, iar Dumnezeu Își va găsi „buna plăcere” în oameni.

Necredinciosul întreabă: „Unde este această pace? Eu nu o văd”. Găsim răspunsul atunci când citim întregul text. Înainte ca oștirea cerească de îngeri să anunțe pacea, îngerul, care s-a comunicat păstorilor, a anunțat vestea bună a nașterii Mântuitorului, Hristos Domnul. Înainte ca pacea să poată veni, poporul trebuie să-L fi primit pe Mântuitorul său. Nu poate exista pace pe pământ dacă Prințul păcii nu a fost acceptat! Proclamarea păcii depindea de acceptarea Mântuitorului de către ei.

Luca 2.15-20: Și a fost că, după ce îngerii au plecat de la ei în cer, păstorii au zis unii către alții: „Să mergem deci până la Betleem și să vedem lucrul acesta care a avut loc, pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut”. Și au venit în grabă și i-au găsit și pe Maria și pe Iosif și Pruncul culcat în iesle. Și, după ce L-au văzut, au făcut cunoscut cuvântul care le fusese spus

⁶ Tradus din cântarea „How pleasant is the sound of praise!” de Thomas Kelly (1769-1854): *Though angels with rapture see | how mercy flows in Jesus' blood, | it is not theirs to prove, as we, | the cleansing virtue of this flood.*

⁷ F.B. Hole, *Grundzüge des Neuen Testaments*, vol. 1: *Matthäus - Lukas*, Hückeswagen (CSV) 1989, pag. 240.

despre acest Copilaș. Și toți cei care auzeau se mirau de cele spuse lor de către păstori. Dar Maria păstra în minte toate cuvintele acestea, cumpănindu-le în inima ei. Și păstorii s-au întors, glorificându-L și laudându-L pe Dumnezeu pentru toate câte auziseră și văzuseră întocmai cum li se spusese.

Vedem credință la păstorii care au vrut să meargă la Betleem pentru a vedea acest eveniment uimitor. Ei *nu* au spus: „Să mergem și să vedem *dacă* s-a întâmplat”, ci mai degrabă: „Să mergem ... și să vedem lucrul acesta care *a avut loc*”. Ei au fost răsplățiți cu o privilegiu care i-a făcut evangheliști. Ei au „vestit” evenimentul, iar aceasta a avut un efect asupra tuturor celor care l-au auzit; însă „Maria păstra în minte toate cuvintele acestea, cumpănindu-le în inima ei”. Păstorii au fost cuprinși de duhul îngerilor și „L-au glorificat și laudat pe Dumnezeu”.

Tăierea împrejur și consacrarea copilului (versetele 21-24)

Luca 2.21-24: Și, când s-au împlinit opt zile pentru circumcizia Lui, I-au pus numele Isus, numit așa de înger înainte să fi fost El zămislit în pânțece. Și, când s-au împlinit zilele pentru curățirea lor, după legea lui Moise, L-au adus la Ierusalim, ca să-L înfățișeze Domnului (după cum este scris în legea Domnului: „Orice întâi-născut de parte bărbătească se va numi sfânt pentru Domnul”) și ca să aducă jertfă, după cum este spus în legea Domnului: „o pereche de turturele sau doi pui de porumbel”.

Luca face apoi o scurtă prezentare a circumciziei și a consacrării⁸ Copilului sfânt. Conform cu Leviticul 12, aceasta ar cuprinde o perioadă de patruzeci de zile. După nașterea unui copil de sex masculin, femeia era necurată timp de „șapte zile” și rămânea necurată pentru încă „treizeci și trei de zile”. Apoi copilul era prezentat Domnului cu un dar de jertfă, după ce era circumcis în „ziua a opta”.⁹

Imaginea, pe care Luca o zugrăvește aici, ridică întrebarea: Au rămas Iosif și Maria în zonă până la prezentarea lui Isus în templu, din moment ce Ierusalimul se afla la doar 8 kilometri de Betleem, sau au plecat acasă la Nazaret (la 120 de kilometri distanță) și s-au întors abia treizeci și trei de zile mai târziu pentru a prezenta copilul? Luca nu ne spune. Faptul că au adus ca jertfă „o pereche de turturele sau doi pui de porumbel” arată că Iosif și Maria erau săraci. Legea face îngăduințe pentru cei săraci atunci când au copii; dacă nu puteau aduce un miel ca jertfă, li se permitea să aducă două dintre aceste păsări (Leviticul 12.8).

„Nunc Dimittis” al lui Simeon (versetele 25-35)

Luca 2.25-33: Și, iată, era un om în Ierusalim, cu numele Simeon; și omul acesta era drept și evlavios, așteptând mângâierea lui Israel; și Duh Sfânt era peste el. Și a fost divin înștiințat prin Duhul Sfânt că nu va vedea moartea înainte de a-L vedea pe Hristosul Domnului. Și a venit în Duhul în templu. Și, când părinții L-au adus înăuntru pe Copilașul Isus, ca să facă pentru El după obiceiul legii, el L-a primit în brațele sale și L-a binecuvântat pe Dumnezeu și a spus: „Acum, lasă pe robul Tău să plece, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, pentru că au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o înaintea feței tuturor popoarelor: o lumină

⁸ Nota editorului: Conform cu Exodului 13.2, primul fiu născut era considerat proprietatea lui Dumnezeu (consacrarea primului născut) și era prezentat Lui în templu.

⁹ Domnul a fost circumcis de două ori: *literal*, la opt zile după nașterea Sa și *simbolic*, la moartea Sa (Coloseni 2.11).

spre descoperire națiunilor și glorie poporului Tău, Israel”. Și tatăl Său și mama Sa se minunau de ceea ce se vorbea despre El.

Chiar în acel moment (perfect planificat de providența lui Dumnezeu) a intrat în Templu un bătrân pe nume Simeon. Când a văzut Copilul, a știut prin Duhul Sfânt cine este Copilul și „L-a binecuvântat pe Dumnezeu” pentru sosirea Mântuitorului. Simeon era „drept și evlavios” și aștepta cu credință „mângâierea lui Israel”. Duhul Sfânt îi dăduse „o înștiințare divină”, că Îl va vedea pe „Hristosul Domnului” înainte de a muri - și exact asta s-a întâmplat în acea zi! L-a luat pe Copil în brațe și a cântat un imn de laudă, care în latină se numește *Nunc Dimittis*¹⁰. Lauda lui Simeon, condusă de Duhul Sfânt, a profețit „mântuirea” deplină și finală care va fi pentru „toate națiunile” (neamurile) și pentru „Israel” prin Copilul din brațele sale.

Luca 2.34,35: Și Simeon i-a binecuvântat și i-a spus Mariei, mama Lui: „Iată, Acesta este rânduit spre căderea și ridicarea multora în Israel și ca un semn de împotrivire (și chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie), ca să fie descoperite gânduri din multe inimi”.

Apoi Simeon i-a binecuvântat pe Iosif și pe Maria și i-a dat Mariei o profeție despre Fiul ei. De asemenea, Duhul l-a făcut să profețască că Hristos va fi respins și că, prin urmare, binecuvântarea promisă, despre care vorbea, nu se va vedea imediat. Copilul va dezvălui necredința printre „mulți din Israel” (mulțimile) și, prin urmare, El va fi „contrazis”. În consecință, poporul va „cădea” din cauza propriei sale necredințe și va ajunge sub judecata lui Dumnezeu (Matei 21.43,44). Dar harul lui Dumnezeu va domina și o rămășiță a poporului se va „ridica” și va primi binecuvântarea. Simeon i-a adresat apoi un cuvânt special Mariei. Ea trebuia să se pregătească pentru această respingere: „Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie”. Aceasta s-a împlinit atunci când ea a stat lângă cruce plină de durere și a asistat la moartea Fiului ei (Ioan 19.25).

Ana, profetesa (versetele 36-38)

Luca 2.36-38: Și era o profetesa, Ana, fiica lui Fanuel, din seminția lui Așer (ea era mult înaintată în vârstă și trăise cu soțul ei șapte ani de la fecioria ei, ea însăși fiind văduvă până la optzeci și patru de ani), și nu se depărta de la templu, slujind noapte și zi cu posturi și cu rugăciuni; și ea, suindu-se la templu în același ceas, Îl lăuda pe Domnul și vorbea despre El tuturor aceluia care așteptau răscumpărarea în Ierusalim.

Chiar în acel moment, a intrat în templu „Ana, profetesa”, o femeie care era „mult înaintată în vârstă”. Luca consemnează că ea se căsătorise cu aproximativ nouăzeci și unu de ani înainte; soțul ei a murit după „șapte ani”, astfel că a rămas văduvă timp de „optzeci și patru de ani”, ceea ce înseamnă că ar fi putut avea aproximativ o sută zece ani (Luca 2.36,37)!¹¹ Lucrul minunat este că, în timp ce forța fizică a Anei scădea din cauza vârstei, forța și energia ei spirituală au rămas puternice. Aflăm de la psalmist că aceasta se datora faptului că ea era „sădită în casa Domnului” (Psalmul 92.13-15). Viața ei era orientată spre interesele lui Dumnezeu în templu. Ea „nu se depărta de la templu, slujind noapte și zi cu posturi și cu rugăciuni”.

Grija deosebită, punctul central al vieții și slujirii Anei consta în a menține înaintea ochilor credincioșilor speranța lui Israel în venirea lui Mesia. Ea „vorbea despre El tuturor aceluia care așteptau răscumpărarea în Ierusalim”. Dar acum, deoarece L-a văzut pe Copilul despre care ea

¹⁰ *Nunc Dimittis*: „Acum lasă” - acestea sunt cuvintele de început ale laudei aduse de Simeon.

¹¹ Nota editorului: Redactorii nu pot vedea lucrurile în acest fel. Noi gândim că Anna avea optzeci și patru de ani, iar soțul murise după șapte ani de căsătorie.

profețise neobosit, ea putea să răspândească vestea sosirii Mântuitorului celor care Îl așteptau cu adevărat. Rămășița temătoare de Dumnezeu, care vizita templul, a fost astfel înștiințată de sosirea Sa. Ei au intrat și au întâlnit-o acolo, iar ea le-a vestit vestea cea bună. Este frumos să se vadă că încă mai erau unii în Israel, care așteptau această mare eliberare. La fel ca Zaharia, și Ana, ea s-a concentrat pe răscumpărarea lui Dumnezeu prin *putere*, nu pe răscumpărarea lui Dumnezeu făcută prin *sânge*.

Dezvoltarea Domnului Isus ca băiat (Luca 2.39-52)

Luca 2.39,40: Și, după ce au împlinit tot ce era după legea Domnului, s-au întors în Galileea, în cetatea lor, Nazaret. Și Copilașul creștea și Se întărea, umplându-Se de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El.

Iosif și Maria s-au întors la Nazaret cu Copilul. Luca lasă la o parte vizita magilor din Orient și fuga lui Iosif și a Mariei în Egipt (Matei 2). În schimb, el rezumă viața timpurie a Domnului într-un singur verset (Luca 2.40) și menționează *trei* lucruri care au caracterizat dezvoltarea Domnului:

- *Fizic:* „Copilașul creștea și Se întărea”.
- *Intelectual:* Copilul era „umplut de înțelepciune”.
- *Spiritual:* „harul lui Dumnezeu era peste El”.

William MacDonald spune că:

Creșterea normală a „Pruncului” Isus este descrisă astfel: *fizic*, El „a crescut” „și a devenit puternic în duh” (Luther 1912). El a trecut trecând prin toate etapele de dezvoltare corporală, învățând să meargă, să vorbească, să Se joace și să lucreze. Acesta este motivul pentru care El poate simți cu noi în fiecare etapă de dezvoltare a noastră. *Din punct de vedere intelectual*, El era „umplut de înțelepciune”. El nu numai că a învățat să citească și să scrie și toate celelalte cunoștințe ale vremii, dar a crescut și în „înțelepciune”, adică în aplicarea practică a cunoștințelor Sale la problemele vieții Sale. *Din punct de vedere spiritual*, „harul lui Dumnezeu era peste El”. El trăia în comuniune cu Dumnezeu și în dependență de Duhul Sfânt. Citea Biblia, petrecea timp în rugăciune și se bucura să facă voia Tatălui.¹²

În ultima parte din Luca 2, scriitorul ne oferă o privire asupra vieții de băiat a Domnului și nu vedem decât perfecțiune morală:

Luca 2.41-47: Și părinții Săi mergeau în fiecare an la Ierusalim, de sărbătoarea Paștelui. Și, când a fost de doisprezece ani, și s-au suit ei la Ierusalim, după obiceiul sărbătorii, și se împliniseră zilele, pe când se întorceau, băiatul Isus a rămas în urmă în Ierusalim, și părinții Săi nu știau; dar, presupunând că era cu cei cu care călătoreau împreună, au mers cale de o zi și L-au căutat printre rude și cunoscuți și, negăsindu-L, s-au întors la Ierusalim, căutându-L. Și a fost că, după trei zile, L-au găsit în templu, șezând în mijlocul învățătorilor și ascultându-i și întrebându-i. Și toți care-L auzeau se minunau de priceperea și de răspunsurile Lui.

Părinții lui L-au dus la Ierusalim pentru Paștele anual. La întoarcere, L-au pierdut din vedere, pentru că au presupus că era în tovărășie „cu cei care călătoreau împreună”. Cu toate acestea, El „a rămas în urmă”, nu pentru că ar fi fost neascultător, ci pentru că tânjea după adevăr (Luca

¹² W. MacDonald, *Kommentar zum Neuen Testament*, Vol. 1: *Matthäus – Römer*, Bielefeld (CLV) 1992, pag. 234.

2.43,44). Când s-au întors la Ierusalim, L-au găsit „după trei zile” în templu „șezând în mijlocul învățătorilor și ascultându-i și întrebându-i. Și toți care-L auzeau se minunau de priceperea și de răspunsurile Lui”. Deoarece noi știm cine era El, ne-am gândi că părinții Lui L-ar fi căutat mai întâi la templu.

Comportamentul Domnului printre învățători a fost adecvat vârstei Sale de doisprezece ani. El nu S-a prezentat ca un copil precoce care dorea să-i impresioneze pe oamenii din templu cu cunoștințele Sale despre Scripturi. Mai degrabă, El a luat locul unui copil normal, care învață în smerenie. Pe parcurs a devenit clar că El nu era un copil obișnuit. Faptul că El nu doar „punea întrebări”, ci și „dădea răspunsuri” arată că învățătorii *Îi* puneau întrebări pe parcurs (Psalmul 119.99)!

Luca 2.48-50: Și, când L-au văzut, au fost uimiți; și mama Lui I-a zis: „Copile, de ce ne-ai făcut astfel? Iată, tatăl Tău și eu Te-am căutat îngrijorați”. Și El le-a zis: „De ce M-ați căutat? Nu știți că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?” Și ei n-au înțeles cuvântul pe care li l-a spus.

Când părinții Săi L-au găsit, mama Sa și-a vărsat teama și frustrarea și L-a „muștrat” (compară cu Luca 2.48).¹³ Dar El nu putea fi în neregulă, pentru că era fără păcat (1 Petru 2.22). Înțelegerea lor cu privire la misiunea Sa mesianică era în mod clar deficitară, la fel ca și starea sufletelor lor. J.G. Bellett spune că:

În toate acestea se dezvăluie natura umană săracă. În vanitatea, căutarea greșită, uimirea și muștrarea neînțelegătoare a Mariei se dezvăluie ceea ce este omul. Isus, Copilul, începe astfel să expună natura depravată: „Nu știi?”¹⁴

Cei care cred că Maria era fără păcat nu trebuie să caute mai departe de aici, pentru a vedea că această idee este greșită. Domnul i-a răspuns mamei Sale: „De ce M-ați căutat? Nu știți că trebuie să fiu în ceea ce este al Tatălui Meu?” El a întrebat-o de ce nu știa unde ar fi El, lăsând să se înțeleagă că ea ar fi trebuit să știe. Ea a spus: „*Tatăl* Tău” (referindu-Se la Iosif), dar El a spus: „*Tatăl* Meu” (referindu-Se la Dumnezeu). Cu aceste cuvinte, El a corectat punctul de vedere al mamei Sale și a realiniat-o ușor. Ea se gândea doar la latura naturală, dar El era orientat spre lucrurile lui Dumnezeu. Să se observe: El nu i-a muștrat pe părinții Săi pentru că nu L-au căutat acolo unde ar fi trebuit să-L caute; aceasta ar fi fost nepotrivit pentru El ca și Copil. Răspunsul Domnului, că El trebuie să Se ocupe - „de ceea ce trebuie să fie” - „de ceea ce este al Tatălui Său” sunt primele cuvinte consemnate în Evanghelii și ele întruchipează întreaga Sa viață (Ioan 4.34). Părinții Săi nu au înțeles aceasta.

Luca 2.51,52: Și a coborât cu ei și a venit la Nazaret și le era supus. Și mama Lui păstra toate cuvintele acestea în inima ei. Și Isus creștea în înțelepciune și în statură și în har înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Luca concluzionează afirmând că Isus a venit la Nazaret cu părinții Săi și le era „supus”, așa cum se spune în porunca a cincea (Deuteronomul 20.12; Efeseni 6.1,2). În versetul 52 citim din nou despre cele trei lucruri care au caracterizat dezvoltarea constantă a Domnului ca Om (Luca

¹³ A se vedea, de asemenea, J.N. *Betrachtung über Lukas. Synopsis, Kommentar zu Lukas 2: „Joseph und Maria, welche – obwohl sie sich über alles das wunderten, was Ihm begegnete – seine Herrlichkeit nicht völlig durch den Glauben erkannten, tadeln das Kind nach der Stellung, in der Es sich der Form nach ihnen gegenüber befand.”* Online: www.bibelkommentare.de

¹⁴ J.G. Bellett, *Betrachtung über das Evangelium nach Lukas*, Hückeswagen (CSV) fără datare, pag. 24.

2.40). Luca adaugă un al patrulea: El creștea „înaintea oamenilor”. Aceasta se referă la dezvoltarea sa socială.

Tradus de la: „The Lord’s Birth, Early Life and Preparation for Ministry”
în *The Gospel of Luke. The Operation of Heavenly Grace Among Men in the Person of the
Lord Jesus Christ*,
Hamer Bay (Christian Truth Publishing) 2022

Sursa: <https://www.soundwords.de/das-evangelium-nach-lukas-2-a18256.html>